

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, na podstawie dowodów ujawnionych w toku rozprawy, ustalił w sprawie, co następuje:

W dniu 20 maja 2007r. K. S. udała się do salonu firmowego (...) w O. przy ul. (...) należącego do P4 sp. z o.o. w W., gdzie podpisała umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 24 miesięcy, na podstawie której za 1 zł otrzymała aparat telefoniczny (...) o wartości 750 zł wraz z kartą SIM i przydzielonym nr 791-390-467. Umowa przewidywała karę umowną w wys. 1.500 zł za rozwiązanie umowy z winy klienta. W tym czasie K. S. osiągała dochody z pracy. Nie korzystała z pomocy społecznej.

Tego samego dnia aparat wraz z numerem został aktywowany.

W kolejnych m-cach K. S. korzystała z usług telekomunikacyjnych, za które P4 sp. z o.o. w W. wystawił 3 faktury: z 3.06.2007r. na kwotę 314,36 zł, z 3.07.2007r. na kwotę 282,93 zł i z 3.08.2007r. na kwotę 100,00 zł.

Żadna z faktur nie została przez K. S. opłacona choćby w części, klient nie tłumaczył też braku płatności, ani nie zwrócił telefonu, dlatego też z dniem 6.12.2007r. nr (...) został dezaktywowany, umowa rozwiązana, zaś klientka obciążona notą umowną w wys. 1.500 zł.

Pomimo upływu kolejnych miesięcy K. S. nie spłaciła zobowiązania w żadnej części, dlatego też z dniem 31.12.2008r. firma P4 sp. z o.o. w W. zbyła wierzytelność wobec K. S. w łącznej kwocie 2.947,29 zł (nie licząc odsetek) na rzecz (...) SA we W., który zawiadomił K. S. o cesji wierzytelności wzywając ją do spłaty zadłużenia. Wezwania pozostały bez odzewu.

Do chwili obecnej K. S. nie naprawiła szkody choćby w części.

Dowody:

- k. 25-26, 102: zeznania świadka P. D.,
- k. 1-8: zawiadomienie o przestępstwie z zał.,
- k. 5, 17: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych,
- k. 6-8, 18-20: faktury za usługi telekomunikacyjne,
- k. 4, 22: wezwania do zapłaty,
- k. 23: pismo P (...) sp. z o.o.,
- k. 34-38: umowa cesji wierzytelności,
- k. 3, 21: zawiadomienie o cesji,
- k. 11: pismo z ZUS,
- k. 12: pismo z UM O.,
- k. 15: pismo z I US w O.,
- k. 70, 101: wyjaśnienia oskarżonej K. S.,

*****

K. S. ma 38 lat, pozostaje stanu wolnego, jednakże pozostaje w nieformalnym związku, ma jedno małoletnie dziecko. Posiada średnie wykształcenie, jest bez zawodu. Jest zatrudniona w sklepie (...) w charakterze kasjera-sprzedawcy za wynagr. 1.600 zł/mies. Jej partner pracuje w budownictwie. Nie posiada istotnego majątku. Nie była uprzednio karana sądownie.

Dowody:

- k. 71: dane osobopoznawcze o osobie w trybie 213 Kpk,
- k. 46, 72, 97: dane o karalności z K.,

*****

K. S. przyznała się w całej rozciągłości do zarzucanego jej czynu i skorzystała z prawa odmowy składania wyjaśnień.

/k. 70, 101/

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje:

W świetle zebranego w sprawie, a ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego, zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonej w odniesieniu do przypisanego jej ostatecznie czynu, który Sąd potraktował jako wypadek mniejszej wagi z art. 286 § 1 Kk. w zw. z art. 286 § 3 Kk nie budziły wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na zróżnicowanym materiale dowodowym obejmującym tak dowody osobowe, jak i dowody z dokumentów. Punktem wyjścia ustaleń Sądu stanowiły zeznania pracownika F. (...) P. D., który podał kiedy i w jakich okolicznościach oskarżona zawarła umowę na świadczenie usług telekomunikacyjnych, co w zamian otrzymała, że korzystała z usług telekomunikacyjnych, jak i z aparatu, za które nie zapłaciła choćby w części, ani też nie zwróciła telefonu, pomimo wezwań do zapłaty oraz, że wierzytelność względem oskarżonej została przelana na rzecz F. (...). Potwierdzeniem zeznań w/wymienionego były dowody z dokumentów wymienione w części uzasadnienia dot. ustaleń faktycznych. Ostatecznie zważyć należało, że i oskarżona swego sprawstwa i zawinienia nie kwestionowała, przyznając się do zarzucanego jej czynu i składając wyjaśnienia zgodne z poczynionymi ustaleniami, przez co jej sprawstwo było niewątpliwe. W zakresie właściwości osobistych, dotychczasowego sposobu życia Sąd oparł się na danych osobopoznawczych i o karalności.

Swoim zachowaniem oskarżona wyczerpała znamiona występku z art. z art. 286 § 1 Kk., który Sąd potraktował jako wypadek mniejszej wagi, tj. w zw. z art. 286 § 3 Kk.

Przestępstwa z art. 286 § 1 Kk. dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa z art. 286 k.k. jest mienie. W odniesieniu do przestępstwa oszustwa pojęcie "mienie", obejmuje wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne. Termin "mienie" używany jest w znamionach przestępstwa oszustwa jako synonim majątku. Majątek, jako przedmiot ochrony przestępstwa oszustwa, rozumieć należy jako zbiorcze określenie ogółu majątkowych praw podmiotowych, obejmujące aktywa, czyli prawa i majątkowe danego podmiotu. Składniki majątku to wszystkie poszczególne prawa majątkowe, które przysługują danemu podmiotowi. W szczególności są to prawa rzeczowe (własność i ograniczone prawa rzeczowe), wierzytelności, prawa spadkowe (do otrzymania zachowku oraz przedmiotu zapisu), a także prawa na dobrach niematerialnych (prawa autorskie, wynalazcze, prawa dotyczące wzorów zdobniczych i znaków towarowych, prawa do firmy i nazwy przedsiębiorstwa, tzw. prawa do klientów, tajemnic przedsiębiorstwa itp.), pod warunkiem że mają charakter praw majątkowych. Przedmiotem ochrony

przestępstwa oszustwa jest majątek jakiegokolwiek podmiotu, a więc nie tylko przysługujący osobie dokonującej niekorzystnego rozporządzenia. Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w części, w jakiej opisuje ono czynność wykonawczą przybierającą formę działania, jest przestępstwem powszechnym, może być zatem popełnione przez każdy podmiot, zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. W przypadku oszustwa polegającego na wyzyskaniu błędu osoby rozporządzającej mieniem, część czynności wykonawczej przybiera postać zaniechania poinformowania osoby rozporządzającej mieniem o rzeczywistym stanie rzeczy. Także w odniesieniu do tej odmiany oszustwa określony w art. 286 § 1 k.k. typ czynu zabronionego jest przestępstwem powszechnym. Przepis art. 286 § 1 k.k. określa zachowanie karalne jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zachowanie karalne opisane w znamionach przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. skierowane na osobę, którą sprawca zamierza doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego lub innej osoby, której mienie stanowi przedmiot rozporządzenia dokonywanego przez wprowadzonego w błąd, fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością a jej odzwierciedleniem w świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem), zaś przy wyzyskaniu błędu wykorzystuje już istniejącą rozbieżność między stanem świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem a rzeczywistością, której sprawca nie koryguje, lecz używa dla uzyskania przez siebie lub kogo innego osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z niekorzystnego dla pokrzywdzonego rozporządzenia mieniem. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy. Wprowadzenie w błąd dotyczy musi natomiast tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie decyzji o rozporządzeniu mieniem. Czynność wykonawcza w przypadku przestępstwa oszustwa jest złożonym działaniem lub zaniechaniem, którego celem jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Istotny jest efekt majątkowy, sprowadzający się do utraty lub pomniejszenia aktywów po stronie rozporządzającego lub innej osoby, w imieniu której działa rozporządzający. Właściwe znamię czynnościowe "doprowadza" przesądza, że oszustwo jest przestępstwem materialnym, jego skutkiem zaś niekorzystne rozporządzenie mieniem. Między zachowaniem sprawcy, polegającym na wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu lub wyzyskaniu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem zachodzić musi związek przyczynowy. Przestępstwo oszustwa charakteryzuje się dwoma przedmiotami czynności wykonawczej. Zachowanie sprawcy skierowane jest bowiem z jednej strony na osobę, która dokonuje niekorzystnego rozporządzenia swoim lub cudzym mieniem, z drugiej strony na mienie, które sprawca uzyskuje w wyniku rozporządzenia. Znamiona oszustwa wymagają tożsamości podmiotu w odniesieniu do wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz dokonania rozporządzenia mieniem. Natomiast nie jest wymagana tożsamość między podmiotem dokonującym rozporządzenia mieniem i pokrzywdzonym. Przez rozporządzenie mieniem rozumieć należy wszelkie czynności prowadzące do zmiany we władaniu mieniem, polegające na pozbawieniu osoby uprawnionej możliwości dysponowania mieniem. Niekorzystne rozporządzenie mieniem może nastąpić w formie przewidzianej w prawie cywilnym, a więc poprzez wszelkie rodzaje umów przenoszących własność, zobowiązujących pokrzywdzonego do określonych działań. Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 jest przestępstwem umyślnym, zaliczonym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując zachowanie, musi mieć wyobrażenie pożądaną dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem wynikowym. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania, na przykład zaciągnięcia pozorowanej pożyczki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Zamiar sprawcy w płaszczyźnie intelektualnej musi więc obejmować dwa elementy. Z jednej strony, sposób zachowania sprawcy, tzw. środek intelektualny, jakim jest w przypadku oszustwa wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności osoby rozporządzającej mieniem do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Z drugiej strony, sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać korzyść majątkową z planowanego zachowania w wyniku zastosowanego sposobu działania oraz świadomość więzi przyczynowej łączącej podejmowane przez niego działania z niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Przez

korzyść majątkową rozumieć należy - zgodnie z brzmieniem art. 115 - korzyść dla sprawcy, innej osoby fizycznej lub prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej lub grupy osób prowadzącej zorganizowaną działalność przestępczą. Korzyścią majątkową jest zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów majątkowych, czyli każde przysporzenie majątku lub uniknięcie strat albo zmniejszenie obciążeń.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie może budzić najmniejszych wątpliwości, że oskarżona swym zachowaniem wyczerpała znamiona występku z art. 286 § 1 i 3 Kk. Zachowanie oskarżonej wymierzone było w dobro prawne będące przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa z art. 286 k.k., tj. cudze mienie, a w szczególności telefon komórkowy oraz usługi telekomunikacyjne. Skoro przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem powszechnym, to powyższe oznacza, że i oskarżona spełniała wymagania podmiotowe sprawcy tegoż występku. Zachowanie oskarżonej miało postać doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci w szczególności telefonu komórkowego za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika pokrzywdzonego co do zamiaru wywiązania się z umowy. Wprowadzenie w błąd dotyczyło przy tym istotnych okoliczności, mających bezpośredni wpływ na podjęcie przez drugą stronę decyzji o zawarciu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Celem oskarżonego było doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci m.in. telefonu oraz usług telekomunikacyjnych i cel ten oskarżona osiągnęła albowiem pokrzywdzony zawarł z nią umowę finansując przy tym telefon i usługi, za które oskarżona, pomimo możliwości, nie uregulowała płatności choćby w części i to pomimo upływu wielu lat, osiągając tym samym znamie skutku przestępstwa oszustwa, które jest przestępstwem materialnym. Między zachowaniem oskarżonej, polegającym na wprowadzeniu w błąd, a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem zachodził ścisły związek przyczynowy. Skoro nie jest wymagana tożsamość między podmiotem dokonującym rozporządzenia mieniem i pokrzywdzonym, w sprawie nie ma znaczenia, że w zawarciu umowy pośredniczył pracownik sklepu, mający świadomość w/w okoliczności. W okolicznościach sprawy nie budziło żadnych wątpliwości, że oskarżona działała umyślnie i to z zamiarem bezpośrednim. Świadczyły o tym okoliczności sprawy, a w szczególności fakt, iż oskarżona pomimo zawarcia umowy i osiągnięcia dochodów nie zapłaciła ani jednej faktury, ani też nie informowała o przyczynach braku płatności, a samego aparatu nie zwróciła, co oznacza, że w istocie nie miała zamiaru wywiązania się z zobowiązania, czego zresztą nie kwestionowała. Mając przy tym na uwadze ogół okoliczności sprawy, w tym niewielką społeczną szkodliwość czynu (na wysokość szkody w dużej mierze wpływ miała kara umowna), Sąd uznał, że czyn oskarżonej stanowił wypadek mniejszej wagi.

Tak zatem, oskarżona swym zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 286 § 3 Kk.

Przestępstwo wskazane wyżej, z mocy art. 286 § 3 Kk zagrożone jest alternatywnymi karami grzywny, ograniczenia i pozbawienia wolności do lat dwóch.

Sąd kierując się dyrektywami wymiary kary wymienionymi w szczególności w art. 53 § 1 i 2 Kk, mając na uwadze, że czyn przypisany oskarżonej stanowił wypadek mniejszej wagi, postawę oskarżonej w toku postępowania, w tym przyznanie się i wyrażenie skruchy, a także uprzednią niekaralność oskarżonej, ustabilizowaną sytuację rodzinną i zawodową, wymierzył oskarżonej w pkt 1 sentencji wyroku karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na minimalny okres próby 1 roku wystarczający na weryfikację pozytywnej prognozy kryminologicznej względem oskarżonej, którą dodatkowo Sąd zobowiązał do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby.

W celu zadośćuczynienia uzasadnionych, a dotąd niezaspokojonych roszczeń pokrzywdzonego, Sąd w pkt 4 sentencji wyroku, na wniosek pokrzywdzonego, na podstawie art. 46 § 1 Kk. orzekł wobec oskarżonej środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę kwoty 2.947,29 zł na rzecz (...) SA we W..

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadniało brzmienie art. 627 Kpk.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł, jak w części dyspozytywnej

wyroku.